

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De SS. duob Macarijs eremitis, Marcoq[ue]; monac.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA DVORVM MAGNORVM MACARIO-
RVM, VNIVS AEGYPTII, ALTERIVS ALEXAN-
drini, necnon & Marci monachi, per Palladium epi-
scopum Cappadociae scripta.

2. & 16. IA-
NVARIIVS.

Pfal. 5.

Macarij
duo disci-
puli.

4. Reg. 5.

Cibus & po-
tus mona-
chorum.

Miraculum
S. Macarij.

Malefici
praestigiae.

LLA quæ de prædicabilibus ac beatis referuntur viris duobus Macarijs, vt innumera atque infidelibus incredibilia, dubito referre vel scribere, nè fortè etiã mendacis nomen incurram. Quòd autem apud Deum pereant omnes, qui loquuntur mendacium, sententia sancti Spiritus declarat. Me itaque, fidelissime virorum Lausc, gratia Domini non mentiente, tu quoquè sanctorum triumphis incredulus non existas.

Ex his duobus Macarijs, vnus quidem genere Aegyptius, alter verò iunioris tempus ætatis vincens virtutibus, Alexandrinus negociator erat. Priùs tamen de illo Aegypcio loquat, qui vixit nonaginta omnes simul annos. Ex quibus sexaginta in desertis impleuit locis: ad quæ iuuenis fuerat ingressus tricesimo ætatis suæ anno. Tantoque abstinentiæ monachalis intra decem annos vixit certamine, vt iam tunc discretionis sapientia præmunitus, senis puer nomen acciperet, eò quòd velociùs ad matura conscendit certamina. Vbi enim primùm esse quadragenarius cœpit, & contra spiritus aërios, & in curationibus hominum, & denunciationibus futurorum diuinam gratiam meruit, postremò etiam sacerdotis (vt dignus erat) nomen accepit. Discipulos hic secum habebat duos in desertis interioribus, quæ Scetim vocantur: quorum vnus minister ipsius erat, nec ab eius latere recedebat, propter eos qui causa curationis frequentare consueuerant: alter autem separatim in propria cella manebat. Post aliquantum autem temporis, dum prouidentibus futura oculis intuetur, ait Ioãni nomine ministro suo, (qui postmodum etiam ad presbyteratum, loco eiusdè sancti Macarij, meruit peruenire) Audi, inquit, me ò Ioannes frater, & suadèti mihi id, quod tibi proderit, acquiesce. Tentaris enim, & te cupiditatis atque auaritiæ spiritus vexat. Sic namq; vidi & scio, quòd si acq̄ueris mihi, consummaberis in hoc, quem adeptus es, loco, & gloriaberis, & flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. Sin verò me audire nolu-
eris, Giezi tibi finis adueniet, cuius & morbo laboras.

Euenit igitur, vt postobitum beati viri, tam salubria eius dicta contemneret, post quindecim vel viginti annos. Vndè cum ita totum ille execrabilis morbus inuasit, (eò quòd in pauperes fratres more Iudæ, furti crimen admiserat) vt non posset incolumis vel vna hora pars eius corporis inueniri, ne in tali quidem spatio, quod vnus alicuius digitus occuparet. Est ergò & hoc ex ijs, quæ sanctus Macarius longè antè prædixerat.

De cibo autem eius & potu referre superfluum puto, præsertim cum etiam à negligentibus monachis, videamus ista seruari, nè aut deliciosis, aut secularibus pares esse dicantur: maximè in illis locis, vbi vix necessaria ipsis alimenta sufficiunt, & vbi sunt tantorum, quæ imitari student, exempla sanctorum. De alijs igitur meritis ipsius loquar. Sine intermissione semper in quadam esse translatione animæ putabatur, immò magis, plurimum vitæ suæ tempus cum Deo agere, & caelestibus ampliùs quàm terrenis negocijs, interesse. In quo & diuina quædam miracula fuisse memorantur.

Nam Aegyptius quidam cum amore vesano alienæ vxoris arderet, nec posset adfectum tam scelestè cupiditatis peruenire, eò quòd illa pudicitie dedita, virginitatis suæ coniugem nimis amaret, maleficum precatus est, vt se amari ab ea faceret, aut quocunq; illam modo à marito proprio repudiari. Maleficus autem multis muneribus illatus, solito propriæ artis ingenio, fecit illam equam videri, non foeminam. Quam vbi talem vir eius, domum ingressus, adspexit, tam monstruosa nouitate turbatus, (quòd iacere in lectulo suo equam videret) ingemiscebat ac flebat, eò quòd ipsum alloquens animal, nullum loquētis poterat audire respōsum. Rogabat igitur presbyteros ipsius vici, duxitq; eos domum, & quid illa pateretur, ostendit: & ne tunc quidè causam tantæ calamitatis agnoscunt. Quæ tamen iam per triduum, nec vt equa scæno, nec pane vt homines utebatur, vtriusq; eicq; alimonijs destituta. Ad postremum vt magnificaretur gloria

ria Dei, & vt sancti illius Macarij virtus innotesceret cunctis, subito in cor mariti eius ascendit, vt cum ea loca deserta penetraret. Illigatam igitur eam, ita vt iumenta vinciri solent, ad deserta deduxit. Cumque ita sancti Macarij cellula appropinquarent, iuxta quam monachi stabant, obiurgare coeperunt memoratum virum eius, cur cum equa ad monasterium venire voluisset. Ad quos ait ille: Veni huc, vt possit misericordiam sancti orationibus promereri. Illisque interrogantibus, quid mali haberet: Vxor, inquit, mea fuit haec, sed in equam videtur esse conuersa. Habet autem hodie tertiam diem, ex quo nullum penitus cibum sumit. Quod cum supradicti fratres oranti sancto Macario (cui iam & hoc ipsum Deus notum fecerat) retulissent, vt pro eadem instanter oraret, haec fratribus dixit: Vos, inquit, equi estis, qui equorum habetis oculos. Illa enim mulier est, nec transfigurata in aliam naturam videtur, nisi eorum oculis, qui prestigij vanitate falluntur. Confestimque benedictam a capite ipsius nuda infundens aquam, (oratione completa) subito videri eam omnibus foeminam fecit, iussitque eam refici, & gratias agentem Deo, cum coniuge suo remeare precepit, hoc dicens: Nunquam omnino ad communionem sanctorum mysteriorum separetur, nunquam ab ecclesiae oratione discedat. Hoc enim idcirco perpessa est, quia per septimanas quinque mysteria diuina non attigit.

Aliud iterum ipsius factum proloquar: Per longum temporis spatium, cuniculum quendam sub obscuro terrae profundo, a cella sua duxit, per dimidij spatium stadij, vsque ad soli alterius summitatem. Vbi speluncam sibi proprio sudore perfecit, vt quoties ferre non poterat molestias frequentantium, relicta cella sua, per occultum iter se ad speluncam latebras conferreret, ita quod a nullo vnquam, si voluisset, videretur. Referebat ergo nobis quidam de studiosis ipsius aliquando discipulis, quod quoties de mansueta sua ire ad speluncam solebat, viginti & quatuor orationes eundo, & toridem redeundo faciebat. De hoc ipso fama vulgavit, quod & mortuum suscitauit, dum quendam hereticum vult docere, qui resurrectionem corporum negabat futuram. Quae fama in desertis illis locis, sicut est vera, permansit.

Ad hunc aliquando filium iuuenem, demone laborantem, lamentans mater exhibuit: cum quo duo, in singulis lateribus iuncti, continebantur viri. Cuius demones hanc operam esse dicebant: Posteaquam infelicem hominem, trium modiorum panes edere, & vnus amphorae lagenam bibere coegisset, ructando vniuersa quae deuorauerat, in aerem quendam fumumque conuertere consueuerat, atque ita omnia vel comesta vel potata, quasi quodam ignis ardore solebat absumere. Est autem & legio demonum, quae Flammae nominatur. Sicut enim inter homines, ita & inter illos multa est distantia, non naturalis substantiae, sed diuersae ac dissonae voluntatis. Iste igitur iuuenis, cum ei tam enormes cibos mater propria parare non posset, edebat frequenter egestionem sui corporis, ac bibebat. Ob quod flens mater infelix, de intolerabili calamitate filij sui, sanctum illum, vt miserabilem iuuenem curaret, orabat. Cumque continuas apud eum preces, plurimasque sudisset, orante super illum, Deumque precante viro sanctissimo, post vnum vel alterum diem coepit tanti mali medicina procedere. Ait autem matri ipsius: Quantum vis vt comedat filius tuus? At illa: Decem, inquit, panes. Quam ex hoc sanctus ille reprehendens: Quid, inquit, locuta es? Septem itaque diebus ieiunans & orans pro eo, tres cum libras panis iussit accipere, ita tamen, vt opus proprijs faceret manibus. Quem hoc modo per gratiam Dei curatum, & ad pristinam sanitatem reductum, propriae reddidit matri. Hoc quoque miraculum per sanctum famulum suum Deus fecit: quem virum ego in corpore videre non potui. Ante annum enim, quam ad illas solitudines introirem, ille tantus decertator quicuit in Domino.

Illum autem Macarium, qui Alexandriae presbyter fuit, vidi in his locis, quae Cellae nominantur, in quibus Cellis ego per annos nouem mansi. In quibus triennij tempus cum eo vixi: & alia quidem miracula sub oculis meis fecit, alia vero ex ore ipsius didici, cetera autem aliorum relatione cognoui. Habebat itaque hoc in proposito vitae suae, vt si quid magnum a quibuscunque sanctis in abstinentia fieri didicisset, hoc feruenter impleret. Cognito igitur a quibusdam, quod Tabennensiorum nihil cocti cibi per Quadragesimam totam edere dicerentur, statuit intra semetipsum, vt per septem annos nihil, quod coctum fuisset igne, gustaret, sed crudo tantum olere contentus esset, ita vt si forte vnquam leguminis aliquid reperisset, neque inde gustaret. Hoc ergo cum amplius,

Aque benedictae usus antiquissimus.

Cuniculus subterraneus.

Mortuum excitauit.

Voracitas immanis.

Vide vim precum & ieiuniorum sancti viri.

Macarius Alexandrinus.

Ieiunium Quadragesimale.

quàm volebat, imitando fecisset, de reliquo tanquàm nihil esset graue, contempsit. De alio iterùm, qui vnam tantùm panis libram comederet, audiuit eximius monachorum: cupiensque eum imitari, contractum atque in partes redactum modicas, bucellatim in lagenas misit, & statuit tantum ex eo edere, quântum posset manus ipsius vnâ proferre: & ita mihi lætus ipse postea referebat, hoc dicēs: Plures quidem particulas bucellatim intra lagenam comprehendebam, totum tamen, quicquid intrinsecus tenere potuissē, forās proferre non poteram propter angustias oris exigui. Publicanus etenim vixit, quatuor aut quinque tantum vncias panis assumens, & tantundem bibens aqua, vnumque expendens sextarium olei, quod per totum illi annum sufficiebat.

Aliam rursus propositi ipsius agnosce virtutem. Hic virorum fortissimus somnum vincere statuit: & hoc ipse dicebat, quòd per viginti dies nec semel quidem sub lectum aliquod fuisset ingressus, vt sic vinceret somnum, diurni quidem æstus ardoribus flagrans, nocturno autem frigore tremens: & quemadmodum ipse referebat, nisi velocius ad lectum rediisset, somnumque cepisset, vsque eade sibi aruisse iam cerebrum intellegebat, vt sine sensu propemodum putaretur. Vici ergò, inquit, quantum ad me pertinet, somnum: natura verò, quæ exigebat vsu debitum, cessi. Hic quodam die dum in

cella sua matutinus sederet, culicem sensit. A quo vulneratus in pede, dolensque manu sua peremit, qui & moriens, plurimum cruoris effudit. Reprehendens igitur factum suum, in eo quòd iniuriam propriam vindicasset, ita condemnare se voluit, vt in pratis eorum locorum, quibus Scythiæ nomen est, qui in solitudinibus extremis iacent, nudus per sex menses sederet, vbi culices crabronibus similes, aprorum quoque perforant cutem. Ergò illic exulceratus est totus, quibusdam tuberibus per omnia eius membra turgentibus, vt vnus crederetur ex illis esse, qui elephantiosi vocantur. Post sex autem menses regressus ad cellam suâ, sola, quòd ipse esset Macarius, eius voce patefactus est.

Hic idem desiderauit aliquando (sicut solebat referre) hortum, in quo essent Iannes & Mambres malefici sepulti, videre, qui sub Pharaone plurimum potuisse memorantur. Qui longo in tempore, & grandi potentia suæ artis quadratis lapidibus supradictum opus extruxerant, in quo superposita fuerat memoria prædictorum, vbi & aurum recondiderant, & varijs arbusculis locum repluerant. Putem quoque fecerant, eò quòd sine aliquo videretur humore idem locus esse. Hæc autem omnia idcirco fecisse dicuntur, quòd se post obitum in eodem loco tanquàm in paradiso crederent esse mansuros. Ignorans itaque famulus Christi Macarius, quanam ad memoratum locum deduceret via, æstimatione quadam animi solas cæli stellas (quod in mari à nautis solet fieri) dum per deserta ambulabat, sequebatur. Fascem verò calamorum portauerat secum, vt per millenos passus singulos figeret, quòd facilius posset, agnoscens sua signa, remeare. Per nouem igitur dies itinere confecto, præfatis appropinquauit locis. Cui ferocissimus dæmon, qui semper aduersum Christi athletas dimicare consuevit, collectos omnes ex proprijs locis calamos à mille passibus, spe dictæ memoriæ quiescenti subito ad caput posuit. Cumque sanctus Macarius surrexisset à somno, agnouit eos, quos alibi reliquerat, calamos. Credo autem, quòd & hoc permittente Deo ad examinationem memorati viri contigerit, nè spem aliquam haberet in calamis, sed magis in Dei gratia, qui in columna nubis per quadraginta annos iter populo Israel in deserto monstrauit. Dicebat autem de supradicto horto septuaginta dæmones ad aduentum ipsius profuisse, clamantes, & circa oculos eius ac vultum coruorum more volantes, dicentesque:

Clamores demonum. Quid vis Macari? Quid vis tentator monache? Quid ad loca nostra venisti, in quibus manere non poteris? Nunquid & nos aliquos monachorum tentauimus? Habes eremum propriam cum tui similibus, vnde nostros quoque propinquos expellere festinas: nihil nobis tecum commune est: Quid nostras regiones ingrederis? si habitator es eremi, tua tibi solitudo sufficiat: nobis hunc locum sui tradiderunt incolere conditores. Quid hanc possessionem quæris irrumperè, in quam nullus vnquam hominum, postquam nobis à fratribus nostra hic manu sepultus est tradita, viuens ingressus est? Cumque adhuc dæmones plurima replicarent, atque lugerent, beatissimus ille respondit: Ingrediar tantum vt videam, continuoque discedam. Et dæmones: Hoc (inquiunt) nobis per tuam conscientiam sponde fideliter. Christi verò seruus ait: Simpliciter hoc faciam. Continuoque dæmones ab eius oculis recesserunt. Ingressum se

se igitur, atque illic suspensum æneum cadum reperisse dicebat circa puteum cum castena ferrea, longa iam temporis vetustate consumptum, mala etiam granata intrinsecus vacua, ac nimio solis ardore siccata. Sic itaque inde discedens, per viginti totos ad cellulam suam reuertitur dies. Cui cum aqua, quam portauerat cum panibus decem, deficere cœpisset, & grandi molestia penuria laboraret, ac penè deficeret, apparuit ei quadam (vt ipse referebat) puella, puro linteo cooperta, ferens ampullam aquæ stillantis, vno à se stadio separata. Quam per triduum ambulans, supradictum vas sibi ostendentem videbat, & velut stantem viciniùs, ac se inuitantem, ita vt putaret quidem assequi eam posse, nec tamen valeret. Igitur spe bibendi, laborem se trium dierum patienter sustinuisse dicebat. Multitudo autem bubalorum grandis apparuit, (sunt autem illic plurimi huiusmodi greges) inter quos vna de bubalis cum pullo suo additit sibi, vt & ipse referebat, cui lac ex vberibus fluebat in terram. Subieci me ergò, inquit, & labia ferinis vberibus in os meum expressurus apposi, quousque ad satietatem refectus sum, idq; sibi sufficisse dicebat, vsque dum ad cellam perueniret. Quem ipsa etiam bestia subsecuta, vbera eidem sua præbebat, neque proprium foetum, sancti illius contemplatione, suscipiens.

Alio rursus tempore, dum ad requiem monachorum puteum facit, inter virgulta vel frutices aspidis dente percussus est, cuius morsum necesse est continuò mors sequatur. Corruptam igitur eam, & vtraque manu ab ore distentam, scidit mediam, dicens ei: Cum te non miserit Deus meus, cur ausa es huc venire? Habebat autem diuersas in desertis locis cellulas, in quibus virtutum operabatur insignia: Vnam in interiore solitudine cui nomen est Sæti, aliam in Libya, vbi cellæ vocantur, aliam in monte Nytrix, ex quibus quadam sine fenestris erant, vbi per totam Quadragesimam sedere in tenebris hic beatissimus dicebatur. Alia cella angustior erat, in qua pedes iacens extendere non valeret. Alia latior, ad quam venientes ad se, suscipere cõsueuerat. Tantas autem hic hominum demonijs laborantium curabat cateruas, vt numerus esse non posset, nobis etiam illic degentibus.

Aspidis morsum nihil nocet S. Macario.

De Thesalonica ad eum nobilis ac diues virgo perducta est, quæ iam per multos annos paralyti laborabat. Quæ cum ei fuisset oblata, atque ante cellam beati viri proiecta, motus in eam misericordia, per viginti dies proprijs manibus oleo sancto perungens, ac Domino pro ea preces fundens, incolumem suam reddidit ciuitati. Quæ postea plurima ad solitudines, cum fuisset proprijs pedibus regressa, transmisit.

sancto oleo perunctam puellam à paralyti sanauit.

Hic idem cum audisset grandem vitæ conuersationem Tabennensiotas habere, veste mutata ad similitudinem alicuius operarij, sumpto habitu seculari, intra quindecim dies per desertam iter faciens, Thebaidem vsque peruenit. Cumque venisset ad monasterium memoratorum hominum, primum, quem Archimandritam vocitant, requisit, Pachomium quendam nomine, probabilem per omnia virum, & habentem spiritualem gratiam prophetiæ, cui tamen de Macario nihil fuerat reuelatum. Ad quem cum venisset, hæc dixit: Quæso, me in monasterio tuo suscipi facias: Monachus enim esse desidero. Ait illi magnus ille Pachomius: Senilibus annis grauaris, & monachus esse iam non potes, neque inter ceteros fratres, qui hoc ab adolescentia didicerunt, viuere uales, eò quòd consuetudinem eorum laboremque non pateris: Cumque abstinentiæ tentationes non ferens, læso animo egressus ab his fueris, maledicere eis incipies, quos non potueris imitando sectari. Noluit itaque nec primo eum, nec secundo die, nec per totam suscipere septimanam. Dumque iugiter persisteret in rogando ieiunus, ad postremum: Suscipe me, inquit, Abba, & si me in ieiunio vel in opere inferiorem ipsis deprehenderis, statim de tuo monasterio pelle. Quo audito, ille persuasit fratribus, vt in monasterio reciperetur. Est autem illic vnus numerus mansionis, habens etiam vsque in præsentem diem ad mille quadringentos viros. Cum igitur fuisset ingressus in eam sanctus Macarius, & post breue tempus superuenissent Quadragesimæ dies, videretque diuersos vario more viuentes, alium vespertinis horis soluentem ieiunium, alium verò post biduum, alios etiam post dies quinque gustantes, alium stantem totis noctibus, & per diem sedentem, laborantemque: ille de arboribus dactylorum cortices tenens infusos, ac copiosos, in vno angulo stabat vsque ad Quadragesimæ finem & principium Paschæ, non panem, non aquam gustans, non flexuens genua, non in terram iacens, sed tantum modica cauliculorum folia cruda Dominico die sumens, vt manduca-

Pachomius Abbas.

Quadragesima.

Vt Quadragesimale ieiunium seruauit.

carc

care alijs videretur. Si quando autem ad corporalem necessitatem fuisset egressus, confestim remeabat, ac stabat, non os aperiens, nō alicui quicquam loquens, sed cum summa taciturnitate consistens, & in corde suo tantum iugiter orans, atque id solum operis, quod in manibus tenebat, efficiens. Quem cum esse tam duræ atque inimitabilis vitæ monachi omnes considerassent, quasi quadam aduersum principem suum seditione commoti: Vndè, inquirunt, nobis istum adduxisti, qui ita viuit, quasi in carne non sit humana, ad condemnationem omnium nostrum? Audi igitur, & aut tolle eum à nobis, aut scito omnes nos ex hoc monasterio hodiè recessuros. Ille autem, tali conuersatione atque virtute eius audita, deprecatus est Dominum, vt quis esset, eidem reuelaret. Quo statim factò, arrepta eum manu ad oratorium suum duxit: vbi erat altare diuinum, osculatusq; eum, dicit illi: Veni optime senex, tu ille Macarius es, & mihi te celare tentabas: ex multis annis te videre cupiebam, audiens de te magna miracula. Gratias tibi ago, quia colaphos infantibus nostris dedisti, nè magnum aliquid in conuersatione vitæ suæ facere se putarent. Reuertere nunc igitur ad loca vndè veneras: sufficienter enim nos omnes edificasti, & ora pro nobis. His verbis rogatus ab omnibus, indè discessit.

Nostra autem cōuersatio in cælis est.

Quodam rursus tempore hoc retulit nobis, dicēs: Quodcunque genus vitæ, & quoscunque mores abstinentiæ spiritualis desideravi, imitatus sum atque perfecì. Iterum, inquit, aliquando animum meum quædam nouæ cogitationis cupiditas occupauit, vt vellem quinque diebus continuis sensum cordis mei inseparabilem à Deo facere. Statuensque intra mentem meam, & clausis ita ostijs cellæ atque vestibuli, vt nullus hominum responsum à me posset accipere, coepi instare à principio septimanæ, dicens sensui meo: Vide, nè yelis à cælo ad terram descendere. Habes illic angelos, atque archangelos, altissimasque Virtutes, Cherubin ac Seraphin, primumque omnium creatorem Deum. Illic conuersare: sperne illa, quæcunq; infra cælestia videntur habitacula, nè carnales cogitationes incurras, atq; in hoc diebus duobus (inquit) ac duabus noctibus perseuerans, vsque ad eòdè dæmonem prouocasse ac stimulasse me sensi, vt ille in flammam ignis subito conuersus, omnia quæ habere videbar, incenderet: ipsamque etiam matrem, super quam stare consueueram, vt totum iam me arsurum esse crederem. Ad postremum tanto timore percussus, ab huiusmodi proposito tertia abcessi die, cum viderem tam iugiter indiuiduum Deo animum me habere non posse. Descendi ergò iterum ad cogitationes seculares, nè aliquid mihi ex perpetuo diuinitatis intuitu genus arrogantia nasceretur.

Cancer morbus.

Ad hunc ipsum Macarium cum aliquando venissem, reperi ante fores cellæ ipsius presbyterum quendam, cuius totum caput ad eòdè exesum & consumptum erat illa valetudine, quæ Carcinus nominatur, vt os etiam verticis videretur. Quique illuc vt curaretur aduenerat, nec tamen vsque in illum diem à sancto Macario susceptus fuerat, aut visus. Ego itaque tunc ipsum rogans petiui, vt eius miseretur, & saltem responsum ei daret. Ad quod mihi ille sanctus hoc dixit: Non est dignus iste curari. Hanc enim pœnam ex præcepto diuinitatis accepit. Si autem vis curari eum, persuade illi prius, vt à sanctorum sacrificiorum immolatione discedat. Cumque ego dicerem: Cur, obsecro, id fieri iubes? Quia fornicatione, inquit, pollutus, ministeria Domini violare consueuerat: ob quod talis supplicij atrocitate cruciatur. Sed, sicut dixi, si nunquam velut sacerdos sacrificia contigerit diuina, accipere (Deo iuuante) poterit medicinam. Cum ergò illi, qui hac valetudine laborabat, ista dixissem, vt cum sacramento mecum pacisceretur, non se ulterius ad officium sacerdotis accedere, tunc demum à sancto illo vocatus est: qui eum his allocutus est verbis: Credis, inquit, Deum esse, cui nihil occultum est? Respondit, Credo. Non potuisti (inquit) virtutem diuinitatis eius euadere? Respondit ille: Non potui, domine mi. Tunc magnus ille Macarius, Si cognoscis, inquit, peccatum, & vis euadere istam, quam propter illud tibi Dominus intulit, pœnam, emendare de reliquo. Quo audito, ille proprium confessus est crimen, & deceterò se nunquam peccaturum esse promisit, neque futurum sacerdotis officio, sed inter laicos iam futurum, & tunc demum illi manum sanctus imposuit: atque in paucis diebus capillorum quoque recuperatione curatus, Deumque glorificans, sancto etiam viro gratias referens, videntibus nobis ad propria remeavit.

Eccè Misam appellari sancti sacrificium & diuinum.

Post hæc adducitur ad eum in meî præsentia puer quidam, qui sæuissimi dæmonis spiritu

ritu laborabat. Cumq; vnam super caput eius posuisset manum, & ad cor ipsius aliam, tandiù deprecatus est Deum, quandiù suspendi in aëre cum faceret: qui puer in morem vtris totus inflatus, suprà quàm æstimare quis posset, intumuit, & subitò aquam ex omni parte membrorum cum clamore maximo vocis effudit. Itaque omni illo tumore resedente, ad pristinam sui corporis redijt sanitatem. Quem sancto perunctum oleo, & benedicta perfusum aqua, proprio reddidit patri, precepitq; ut per quadraginta dies nec carnes eum edere, nec vinum potare permitteret: & sic eum perfectæ reddidit sanitati.

Oleo sancto & aqua benedicta sanat dæmoniacū.

Hunc eundem sanctum Macarium quodam tempore cogitationes vanæ gloriæ stimulando vexabant, volentes eum de cella ipsa vbi degebat, abstrahere, & suadentes ei, atque demonstrantes quandam veluti operis boni speciem, ut eius causa pergeret Romam, sanaturus videlicet eos, qui illic nequissimis dæmonijs vexabatur: Summa enim gratia diuinæ virtutis hic beatissimus contra immundos spiritus utebatur. Cum ergo talibus incitamentis, quibus expellere eum dæmon volebat, per multum tempus reluctaretur, fortiterque se videret urgeri, proiecit se subitò supra cellulæ suæ limen, ita ut extra cellulam suos relinqueret pedes, ac diceret: Ducite me, o dæmones, si potestis, & trahite. Ego enim pedibus meis non ibo, quò vultis. Si ergo hoc me modo porrate potestis, en proficiscar, sacramenti quoque adiectione confirmans, quòd vsque ad vesperam de eo non confurgeret loco. Vndè si me, inquit, non moueritis, sciatis vos vltèriùs à me non audiendos. Diù itaque iacens immobilis, tandè profunda vespera propinquante surrexit: sed nocte quæ subsequuta est, rursus ei dæmones molesti esse coeperunt. Ille verò sporta, duos modios recipiente, arenis repleta, impositaque humeris suis, in desertis locis spatiabatur. Huic Theosebius quidam genere Antiochenus occurrens, cui & Cosmetor cognomen erat, dicit ei: Abba, quid tantum onus portas? in me potius, quod deuehis, transfer, & noli tuos humeros fatigare. Ille autem dicebat: Vexo vexantem me: Ocio enim fruens, iter aliquod agere me compellit. Cum autem ita onustus ambulasset diutiùs, & confecisset illo pondere suum corpusculum, regressus in cellam est.

Vexo vexantem me.

Hic ipse sanctus aliud miraculum retulit nobis: (erat nanque presbyter) Notauit mihi, inquiens, eo tempore, quo sancta mysteria fratribus dabam, quòd Marco monacho nunquam dedissem, sed semper ei sancta de altari angelus dabat, solam tamen manum dantis videbam. Erat autem Marcus iste summi ingenij, qui, dum iuuenis esset, nouum ac vetus testamentum memoriter retinebat, admodum placidus & quietus, & castitatis proposito singularis. Vno igitur die, dum ego aliud quod agerem, non haberem, in vltima eius senectute ad eum vsque perrexi, & iuxta ostium ipsius sedens quasi tyro, nouusque monachus, supra homines eum esse existimans, sicut & erat, audire quid loqueretur, vel quid ageret, desiderauit. Fuit autem solus intrinsecus, centum circitèr annos agens, qui & dentes quoque nimium longa ætate perdidit. Contra se ergo ipsum, & contra dæmonem litigabat, dicens: Quid amplius decrepitate senex quæris? ecce oleum, vinumque gustasti. Quid vltra cupis in extremis ætatis tuæ deuorator, ac ventris cultor? huiusmodi verbis in se iniurius existens. Tum & dæmoni ista dicebat: Nec adhuc tibi debeo aliquid, quod furari præualeas, nihil aliud inuenis? Iam recede à me hominum inimice, atque hoc sibi quasi insultando dicebat: Veni pessime senex: quandiù tecum morabor?

Marcus monachus egregius.

Referebat autem nobis Paphnutius quidam, discipulus huius beati viri, quòd aliquando belua quædam exhibuit sancto Marco catulum suum cæcum, vestibulumque ostij eius, capite percussit, & ingressa ad eum sedentem foris in atrio, proiecit ante pedes ipsius catulum suum. Quem ille tenens, & expuens in oculos eius, orauit: contínuoque lucem, quam amiserat, vidit. Secumq; tunc ipsum proprio lacte nutritum, mater abduxit. Sequenti autem die eadem bestia sancto ac beatissimo Marco, pellem ouis exhibuit, quæ memoratus seruus Christi, sancto Athanasio episcopo dereliquit. Quam sancta Melania postea à beatissimo viro Athanasio accepisse se dixit. Et quid mirum, si ille qui mansuescere fecit Danieli leones, etiam huic beluæ talem sapientiam dedit? Dicebatur præterea de beato Marco, quòd ex quo lauacri gratiam spiritualem promeruit, nunquam expuisset in terram, sexagesimum post baptismum agens annum, & quadragésimum ante baptismum.

Dan. 6. & 14

Erat autem figura corporis huius athletæ Christi Macarij, (oportet enim me de hoc quoque

Forma Ma-
carij Abba-
tis.

quoque tibi significare famule Dei Lause, eò quòd paruitas mea cõuersata cum eo diu-
tius, eundem cognouerit diligenter) statura breuis : non multa barba faciem vestie-
bat, sed circa labia tantum erat, parumque circa mentum aliquid videbatur. Ex nimia
abstinentia, & penè iugi inedia, etiam vultus ipsius, nudus præter cæterorum hominum
consuetudinem videbatur. Ad hunc ergò cum admodum tristes aliquando venissem,
diceremque, Abba Macari, quid iubes faciam, quoniam variæ cogitationes animum
meum conturbant, dicentes mihi, Proficiscere hinc, quia nihil agere te cernis? Ille re-
spondit: Dic, inquit, ipsis cogitationibus tuis: Propter Christum parietes cellæ istius cu-
stodio. Hęc tibi amator & famule Dei doctissime, pauca de multis ex factis sancti Ma-
carij vel dictis, significauit.

VITA S. ADELHARDI ABBATIS CORBEIEN- SIS, AVTHORE PASCHASIO RATBERTO, QVI

sextus ei fuit in Gallica Corbeia successor.

DIE 2. IA
NVARI.

In princi-
pio oratio-
nis fune-
bris de ob-
itu Valen-
tiniani.

Sap. 2.

Matth. 22.
Lucæ 20.

1. Theff. 4.

Ibidem.

Recium operis est, viros quosq; doctissimos imitari, qui pa-
rentis affectu, charorū in Christo funera pietatis opere de-
seuere, flendo quoque miris eos profecuti sunt laudibus.
Quoniam, sicut beatus Ambrosius in opere super Valenti-
nianum dixit, etsi incrementum doloris sit, id, quod doleas,
scribere: tamen plerumque in eius, quem amissum dolemus,
commemoratione requiescimus, eò quòd in scribendo dum
in eum mentem dirigimus, intentionemque defigimus, vi-
detur nobis in sermone reuiuiscere, & totus medullam nos-
træ mentis influere. Cæterum posteritatis negocium est, vt
eorum exempla virtutum literis commendemus, quatenus
& nostrum charitatis debitum proximis persoluamus, & Patrum exempla, quos imita-
ri debeant, filijs non negemus. Nouimus igitur eos non perijisse post mortem, sed beati-
us immutatos, vt moriendo ad immortalia summæ felicitatis gaudia peruenirent. Id-
circo non omnino penitus obliterandi sunt à memoria, præsertim tales, quorum non
desijisse hinc mortis euulsio fuit, sed in melius commutasse. Neque enim fatendum est,
iuxta quorundam perfidorum insaniam, quod scriptura inquit: Exiguum & cum tædio
est tempus vitæ nostræ, nec est refrigerium in fine hominis, & non est qui agnitus sit re-
gressus ab inferis. Neque hoc dicendum, quòd ex nihilo nati sumus, & post hæc futuri
sumus, quasi non fuerimus. Verum igitur est, & incunctanter profitendum, Christum
resurrexisse à mortuis, & mortem moriendo vicisse: vt similiter omnes, qui in Christo
moriuntur, non iam mortui, immò in eo viuunt atque beati inueniantur. Deus enim viu-
orum est, & non morientium, eò quòd in illo qui viuunt, omnes qui in ipso sunt, viuunt inue-
niuntur. Vnde & scriptura eos dormientes appellare consuevit.

Quapropter officiosissimum est, sicut dixi, sanctos imitari viros, videlicet præfatum
Ambrosium, & beatum Hieronymum, reliquosq; sacros imitabiles viros, qui suis epi-
taphia charis facundissime condiderunt. Etsi nõ assequi eorum iura facundiæ queo, ma-
teriã tamen loquendi scias nõ deesse: quia eum recollere scribendo cupio virum, quem
sanctum & admirabilem vniuersus penè prædicat orbis: quemq; vidimus, & vsi familia-
ritatis eius amore, licet indigni, sumus, omnino tacere, quãuis indocti, nequimus: vt dũ
eum oculis videre negamur, saltem mētis officio prosequi mereamur. Sed dum hoc co-
gitare incipio, duobus valde cõtrarijs afficior intus, mæroris videlicet atq; gaudij. Sed
cõtristari Apostolus pro tali negotio vetat: gaudere verò nõ solum mea, verum omni-
um nostrorum subita desolatio prohibet. Quibus vtrisque taxatis stipendijs pietatum,
gaudere magis, multumq; congaudere profecto spe promissionis æternæ de tanto pa-
trono oportet: itaq; per felices eum iam trãsisse agones, quem proculdubio requiescisse
in Christo, sine fine beatè mäsurum, minimè dubitatur. Sed quia fletu amoris vincor
potius, quam desperationis ignauia, mihi parcendum nõ ambigo: præsertim cum Apo-
stolus non flere prohibeat, nisi tantum, vt de dormientibus, tanquam cæteri, qui spem
non habent, non contristemur. Ergò longè aliud est, cum desperatione contristari: ali-
ud verò, dolere & condolere, quòd sic peccati causã huc venimus, vt ad modicum,
vix